

[Erik Eriksen.]

konservative på dette område imod socialistisk folkeparti, så burde den højtærede statsminister have taget det radikale venstre med — jeg kan se på det ærede medlem hr. Baunsgaard, at han er lykkelig over, at jeg nævner det.

Vedrørende Grønlandsministerens stilling svarede den højtærede statsminister, at det vel var en tænkt situation, at alle partier her i salen uden for regeringen skulle stemme imod regeringen. Jeg ved ikke, om det er en tænkt situation eller ikke, men det er jo en mulig situation. Når statsministeren siger, at Grønlandsministeren naturligvis må stemme efter sin overbevisning, så er det jo rigtigt, det er den højtærede Grønlandsministers grundlovshjemlede ret. Men der kunne altså — det var det, jeg spurgte om — opstå den situation, hvor det drejer sig om rent syddanske forhold — „syddanske“ er det ord, man har anvendt — og derfor er det, jeg siger, at så må man stadig væk gå ud fra, at den højtærede Grønlandsministers erklæring om, at her holder han sig udenfor, står ved magt.

På mit spørgsmål om, hvorvidt samarbejdet nu skulle give sig udslag i, at vi vendte tilbage til den gamle regel, som vi havde indtil for få år siden, at når en så væsentlig del af tinget som venstre, eller de konservative og venstre tilsammen, fremsatte et forslag, så fik vi selv ledelsen af det pågældende udvalg, svarede den højtærede statsminister, at det var noget, han var meget villig til at tage op til overvejelse, men at det i øjeblikket vel ikke var muligt at give det pant, jeg havde bedt om. Jeg er altså i den situation, at jeg vistnok skal takke den højtærede statsminister for velviljen, og jeg synes, at den højtærede minister meget hurtigt skal tale med de radikale venner, han taler om, om betimeligheden af at vende tilbage til de forhold, vi havde tidligere, for det er en uret, der er begået mod en så væsentlig del af det danske folk, det, jeg her nævnte.

Den højtærede statsminister var inde på, at regeringen fastholdt sin økonomiske politik, og han var ked af, at oppositionen gjorde det samme for sit vedkommende. Jeg tror — jeg skal nok tale meget kort — at vi er ved at nærme os det tidspunkt, hvor det bliver temmelig åbenbart, at

regeringspolitikken har bragt betydelige dele af dansk erhvervsliv i en vanskelig situation. Jeg nævnte i formiddags landbruget og enkelte andre erhverv. Jeg må have lov til at minde om Bankernes Fællesråds formands udtalelse og vil tilføje, at ved den lejlighed, jeg nævnedes i formiddags, vendte han sig med meget stor skarphed mod den stilling, som regeringspolitikken har bragt bankerne i. Han henviste til statsbudgettets store kasseoverskud, og han forudså, at det ville få det dobbelte overskud i år, og i virkeligheden erklærede han med sine udtalelser, at finanspolitikken, sådan som vi kender den i øjeblikket, havde udviklet sig til, at det kunne blive nødvendigt at tilføre bankerne forøget likviditet, hvis staten fortsætter med stigende overskud på statsbudgettet. Jeg mener dog, at den højtærede statsminister skulle bemærke disse ord, for der er megen aktualitet i dem. Må jeg i øvrigt angående det, der er sagt om erhvervsforholdene, ikke mindst om landbrugets forhold, atter understrege nødvendigheden af den politik, som regeringspartierne nu med så stor enstemmighed påstår ligger på gulvet. Jeg tror ikke, denne politik ligger på gulvet.

Må jeg så også have lov til at sige — her vender jeg mig til den nye radikale politiske ordfører — at når man fra radikal side hævder, at vore forslag om de faste skatter ikke betyder nogen lettelse for landbruget, men kun en ændret byrdefordeling, så er det naturligvis hen i vejret. Det ærede medlem skulle spørge landbruget selv. Det problem, det ærede medlem nævnte med de såkaldte små landbrugere, som må tage arbejde uden for deres eget erhverv, det er noget, der er velkendt. Men det peger jo kun på nødvendigheden af at se mange, mange landbrugsforhold i en helt ny belysning; landbrugspolitikken må ses ud fra helt andre synsvinkler end for blot en halv snes år siden. Det ærede medlem må da også forstå, at de såkaldte små landbrugeres problem ikke ændrer noget af det sagligt rigtige i oppositionens forslag. Endelig er der det at sige, at der altid vil være en meget stor del af de danske landbrugere — den altovervejende del naturligvis — der ikke kan få deres problemer løst ved at tage arbejde inden for andre erhverv.

Af andre områder, det ærede medlem